

Sygn. akt IV U 184/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jacek Witkowski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 21 lutego 2017 r. (Nr (...))

w sprawie L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje L. S. prawo do emerytury od dnia 22 maja 2017 roku.

Sygn. akt IV U 184/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.), odmówił L. S. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a także na dzień wydania decyzji nie osiągnął wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat dla mężczyzn.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony L. S., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Ubezpieczony domagał się zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. od 03.03.1982r. do 31.08.1987r. oraz od 01.12.1987r. do 31.09.1990r., gdzie pracował jako kierowca samochodu ciężarowego, co wynika ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Wyjaśnił, że w w/w zakładzie pracy był kierowcą samochodu marki S. o ładowności powyżej 5 ton, a później samochodu marki J. o ładowności powyżej 7 ton, zaś jego praca polegała na załadunku, transporcie i rozładunku materiałów drogowych, tj. żwiru, masy bitumicznej (asfaltu). Wnioskodawca zakwestionował ocenę jego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach dokonaną przez ZUS (odwołanie, k. 1-1v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 2-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony L. S., ur. (...), w dniu 25 stycznia 2017r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. We wniosku tym wskazał, iż jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (wniosek o emeryturę, k. 1-3v a.e.). Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy i nieskładkowy uzupełniony okresem pracy w gospodarstwie rolnym w łącznym wymiarze 25 lat, w tym 24 lata, 8 miesięcy i 11 dni okresów składkowych, 3 miesiące okresów nieskładkowych oraz 4 miesiące i 8 dni okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczono okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 21.04.1976r. do 2.03.1982r. oraz w (...) Spółdzielni (...) w G. od 3.06.1997r. do 31.12.1998r., czyli w wymiarze 7 lat, 5 miesięcy i 10 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 3.03.1982r. do 31.08.1987r. oraz od 1.12.1987r. do 30.09.1990r., gdyż w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych zakład pracy błędnie określił charakter pracy, a stanowisko pracy nie jest zgodne ze stanowiskiem wykazanym w zarządzeniu resortowym, na które powołuje się zakład pracy. Z uwagi na brak wymaganych ustawą na dzień 1 stycznia 1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz brak wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat zaskarżoną decyzją z dnia 21 lutego 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił L. S. prawa do emerytury (decyzja z 21.02.2017r. k. 24 a.e.).

W okolicznościach niniejszej sprawy kwestią sporną pozostawało to, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych uzupełnionych okresem pracy w gospodarstwie rolnym, w dniu 22 maja 2017r. ukończył 60 lat, a także jako członek otwartego funduszu emerytalnego wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W okresie od 3 marca 1982r. do 30 września 1990r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, przy czym w okresie od 1 września 1987r. do 30 listopada 1987r. korzystał z urlopu wychowawczego. Pracodawca wystawił L. S. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazał, że w okresach od 3.03.1982r. do 31.08.1987r. oraz od 1.12.1987r. do 30.09.1990r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego określoną w wykazie A, dziale VIII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Informacja o zatrudnieniu wnioskodawcy w szczególnych warunkach została również ujęta w świadectwie pracy z dnia 13.01.1997r. (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k.15 a.e.; świadectwo pracy z 13.01.1997r. i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 9 i k. 13 a.e. za wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego). W powołanym zakładzie pracy ubezpieczony był kierowcą samochodu marki S. 28 o ciężarze 4,5 tony, którym woził żwir, piasek, masę bitumiczną. Przedsiębiorstwo to zajmowało się budową dróg, a L. S. samochodem ciężarowym przewoził materiały budowlane również w okresie zimowym. Będąc zatrudnionym w w/w zakładzie innych prac nie wykonywał.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w postaci wiarygodnych zeznań ubezpieczonego oraz dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, dał podstawy do uznania, iż w w/w zakładzie pracy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Twierdzenia ubezpieczonego korespondowały w całości z dokumentami pracowniczymi, tj. świadectwem pracy i świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach, w których jednoznacznie określono stanowisko pracy wnioskodawcy jako kierowca czy też kierowca samochodu ciężarowego. Niewątpliwie praca świadczona przez L. S. w spornych okresach odpowiada rodzajowo pracom w szczególnych warunkach wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze. Po doliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach dotychczas uznanego przez organ rentowy (7 lat, 5 miesięcy i 10 dni) okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 3.03.1982r. do 31.08.1987r. (5 lat, 5 miesięcy i 28 dni) oraz od 1.12.1987r. do 30.09.1990r. (2 lata, 9 miesięcy i 29 dni), z wyłączeniem 3-miesięcznego okresu urlopu wychowawczego, ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Wobec powyższego, wnioskodawca - w dniu osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego - spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury wymienione art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Całokształt okoliczności sprawy dał zatem podstawy do ustalenia L. S. prawa do emerytury od dnia 22 maja 2017r., tj. od daty osiągnięcia 60-tego roku życia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.